

**DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA
NOVA EVANGELITZACIÓ
4.6
EL GRA DE MOSTASSA**

PARÀBOLA DEL GRA DE MUSTASSA
CONTEXT
EL REGNE DE DÉU I EL REGNE DE L'EGO
PER SERVIR A UN, HE DE MORIR A L'ALTRE.
ADQUIREIXO LA FECUNDITAT DEL REGNE DE DÉU, DEIXO ANAR ELS MEUS AFERRAMENTS
Mt. 13, 1-23 - Mc 4, 30-32 - Lc 13, 18-19

El Regne dels Cels és semblant el gra de mostassa que va prendre un home i el va sembrar al seu camp; és certament la més petita de totes les llavors però quan ha crescut és la més gran de les hortalisses, i arriba a ser com un arbre, fins al punt que els ocells del cel van a niar a les seves branques. (Mt 13, 31-32)

CONTEXT

La paràbola del gra de mostassa, proposa aspectes concrets sobre el Regne de Déu. Els incorporo al meu treball de creixement espiritual, si obro la porta del meu cor a Jesús, cada cop que truca. Es tracta de ser conscient de les afeccions que no deixen que li obri la porta del meu cor. Es tracta de ser conscient dels grans valors que té un simple gra de mostassa, capaç de convertir-se en un arbre. El missatge d'aquesta paràbola és: vull adquirir la fecunditat del Regne de Déu, a canvi d'abandonar les falses seguretats dels aferraments? Vull esdevenir pobre d'esperit, de veritat? Aleshores, reconeix aferraments i deixa'ls anar.

De què parla el gra de mostassa? De senzillesa, simplicitat, d'esdevenir infant espiritual, d'esdevenir aquell no-res que atrau el Tot de Déu. El gra de mostassa és la gran paradoxa de l'economia divina: quan més un esdevé no-res de si mateix, més l'omple Déu de si mateix. Així funciona l'economia del Regne de Déu. Ens hi apuntem o nadem en la carència sempre. El gra de mostassa parla de FECUNDITAT espiritual. Es tracta d'adquirir la FECUNDITAT del Regne de Déu. Per tant, vull adquirir la fecunditat del Regne de Déu?

1. Quin és el preu del Regne?

Jesús ens ensenya que per a conquerir el Regne del Cel, cal primerament esdevenir pobre: *“Amb el Regne del cel passa com quan sembrem un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra. Però, un cop sembrada, va creixent, i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del bosc fan niu a la seva ombra” (Mc 4, 30-32).*

Semblantment passa amb tot aquell que vol conquerir el Regne del Cel. Tan sols el pobre busca vertaderament, perquè el seu cor, lliure del turment dels desigs terrenals i s'orienta cap a Déu. *“Qui vulgui salvar la vida, la perdrà, però qui la perdi per mi, la salvarà” (Lc 9, 24).* Jesús parla sobre la pèrdua de la vida, és a dir, de tot allò que és temporal; ens parla de la pèrdua de **tot allò a què s'aferra el nostre cor**, talment, que no som capaços de seguir a Déu i de fer la seva voluntat.

2. Dinàmica psicològica de la inseguretat i la por.

És propi del cor de l'home, l'aferrar-se a coses i a persones convertint-les en font de la seva seguretat. D'aquesta manera diposita la seva seguretat fora d'ell. D'aquesta manera dedica molt temps de la seva vida i molta energia a buscar a fora el que no el pot omplir ni donar seguretat.

L'objecte dels nostres aferraments poden ser coses, diners, una posició social, l'ambient en què ens movem, la salut o les nostres capacitats així com els béns espirituals. Tot això constitueix el nostre capital material, intel·lectual i espiritual, on contínuament procurem trobar el sentiment de seguretat, d'estabilitat i del nostre propi valor. Així s'arriba a dependre completament del reconeixement, la valoració, l'aprovació dels altres i de l'entorn.

3. Dinàmica espiritual del Regne de Déu.

En primer lloc, fruit d'una descoberta espiritual i d'un nivell de consciència elevat, hi ha el coneixement convertit en experiència, de què tota fecunditat prové de l'interior. Quan un cultiva la vida interior, descobreix i experimenta que tot sorgeix de dintre; la solució de tots els problemes, la tenim dintre; la seguretat brota de dintre. De quin interior sorgeix tot a la nostra vida? En aquell temps, a uns fariseus que li preguntaven quan arribaria el regne de Déu, Jesús els va contestar: *«El regne de Déu no vindrà espectacularment, ni anunciaran que és aquí o és allà; perquè mireu, el regne de Déu és dins vostre.» (Lc 17, 20-21)*

El Regne de Déu dins nostre instaura en l'home la confiança i la fe en Déu.

Fecunditat 1: En quina de les dues dinàmiques em trobo vivint en aquest moment de la meua vida: en la dinàmica psicològica de l'ego o en la dinàmica espiritual del Regne de Déu? Per quina em decideixo? En què poso la meua seguretat? Amb quin aferrament em sento segur? Quin aferrament ocupa el lloc de Déu?

Déu, per mitjà de les seves trucades a la porta del cor, ens recorda que no som pas propietaris d'aquests béns, que tot allò que tenim li ho hem d'agrair. Ell desitja deslliurar-nos del turment de posseir, de buscar recolzament en tot allò que efectivament és tan insegur i poc durador, incert i fràgil.

Ell ens mostra el camí del despreniment, de la pobresa d'esperit que fonamentalment és deseiximent, no aferrament a res per damunt de Déu. Aquesta pobresa d'esperit és l'únic camí on hi podem trobar la pau i la llibertat. El procés de *perdre la vida*, d'esdevenir pobres, dura normalment un temps molt llarg. S'estén al llarg de molts anys, i per a molts fins i tot amb la durada de tota la vida no n'hi ha prou. Ja en aquesta vida podem esdevenir pobres en l'esperit, pel fet d'acceptar voluntàriament les gràcies de les purificacions espirituals durant aquesta vida, o bé més tard, en el purgatori, si no ens hem purificat en la vida terrenal.

En tot cas, mentre no girem l'esquena a tots els tresors il·lusoris i no ens adrecem vertaderament cap a Déu, no podrem conèixer la plena llibertat del cor.

Fecunditat 2: Déu desitja deslliurar-me del turment de posseir i buscar recolzament en l'incert, el fràgil, l'insegur, la falsedat dels meus aferraments. Li permeto que em deslliuri de tot això? Tinc la intenció de permetre-li?

3. Acceptar de perdre

La Llum que truca a la porta del cor no ens ensenya tot d'una, fins a quin punt hem de ser despullats, quin és el preu definitiu de la perla del Regne que desitgem conquerir. Déu coneix la nostra feblesa i és per això que, trucant al nostre cor a través de diversos esdeveniments, normalment ens proposa, en primer lloc, d'acceptar la pèrdua i el despreniment com a camí de connexió amb el Regne de Déu dins nostre. Hem d'introduir aquesta experiència en la nostra vida espiritual interior.

Malauradament, per a moltes persones, aquestes experiències resulten ser difícils: el regateig amb el Senyor sol durar molts anys, sovint fins a la mort.

Això succeeix perquè, el saber perdre i el despreniment no formen part de l'ego humà. Mentre vivim en la dinàmica psicològica de l'ego, inevitablement vivim en la inseguretat i la por, a partir de la qual l'ego activa tots els mecanismes de defensa i sempre busca a fora la solució que ja tenim en el Regne de Déu dintre.

Fecunditat 3: Déu està content i vol que gaudim dels béns que ens ha donat i que ens hem guanyat amb el nostre treball. El secret està en gaudir-ne, agraïts però despresos. Déu no a tothom li proposa la vocació de sant Francesc, però sí que proposa a tots el despreniment del cor. A quina possessió material estic enganxat? Si vull fruit de la fecunditat del gra de mostassa, de quina afecció m'he de desenganxar?

4. Sovint som esclaus de petites afeccions aparentment innocents

A vegades ens enganxem a desigs desordenats com és ara expectatives i exigències que ens atrapen a l'avarícia de posseir allò que ens sembla indispensables per ser feliços. Podem esdevenir esclaus de desigs que semblen bons i sants, però que generen angoixa, neguit, sofriment, fins i tot somatitzacions i malalties.

Un cas concret que he conegut directament: Una bona persona, espiritual, profunda i sincerament espiritual, somatitzava periòdicament llagues molt doloroses a la boca. Totes les teràpies que provava, mai les hi curaven del tot. Sempre tornaven a aparèixer. Després d'investigar, un dia intueixo que són resultat d'una somatització deguda a algun enganxament del que la persona no n'era conscient. Li ho explico i als pocs dies em contesta això: *"És molt cert. Hi ha quelcom que em turmenta, m'angoixa i ho reprimeixo. És la salut i la vida de la meua mare. M'atmoreix la sola idea que pugui morir. Fa quatre dies va caure. Tot plegat em submergeix en angoixes. Crec que és això. Crec que és angoixa reprimida."* Les llagues obeïen fidelment a la repressió de l'angoixa. Li faig adonar del possible enganxament, que és incoherent amb la seva vida espiritual de fe i profunda confiança i unió amb Déu. I no és que Déu el castigui, sinó que el càstig, si es pot dir així, ve de la pròpia naturalesa de l'enganxament i de l'afecció, que no és cap càstig sinó el preu de la dinàmica psicològica de l'ego. La fecunditat de l'ego és negativa, completament diferent de la fecunditat del Regne de Déu. Experimentem la fecunditat del regne al que servim.

Qualsevol afecció que es posa per damunt del Regne de Déu, el desplaça. Aleshores, s'experimenta la fecunditat de l'ego. No trobaràs la felicitat ni la pau, mentre no orientis el teu cor, cap Aquell que hi truca. La Llum divina desitja mostrar-nos que estem tan turmentats per nosaltres mateixos i per petits i innocents enganxaments, que no reconeixem que el camí de la llibertat es troba en el despreniment de deixar anar aquell enganxament, del que fins ara, no n'érem conscients.

Marxar per camins de despreniment, no forçosament ens ha de portar a la pèrdua de coses, sinó més aviat a no estar-hi aferrats, perquè no ens esclavitzin. Tanmateix, si l'aferrament és tan fort, que trencar les cadenes sembli impossible, llavors és indispensable de perdre aquelles coses que ens esclavitzen, a fi que el cor pugui ser definitivament lliure per al Senyor. Déu vol que experimentem la llibertat i la fecunditat del Seu Regne. Els aferraments ens mantenen esclaus en els nivells baixos de consciència ens fan fora del Regne de Déu i no ens deixen participar de la Seua Fecunditat.

Fecunditat 4: L'avarícia és el pecat capital que ens enganxa a possessions. La por i la inseguretat ens hi enganxen. Qualsevol afecció, per petita que sigui, és contrària a la fecunditat del gra de mostassa. Quin aferrament petit, no em deixa ser un gran de mostassa fecund? Quina afecció em fa fora del Regne de Déu i de la seva fecunditat? Demana coratge i activa la intenció d'abandonar el regne infecund de l'ego!

5. Tracta de sentir en la teva vida quotidiana, les trucades de Déu.

Ell desitja donar-te la llibertat de la pobresa d'esperit, que forma part del paradigma del Regne de Déu. Ho fa per mitjà d'esdeveniments difícils que et demanen despreniment, pèrdua, deixar anar certes afeccions a les que, potser sense saber-ho, hi estàs aferrat. Amb aquestes experiències, Déu truca al teu cor i et demana acceptis perdre l'afecció concreta, perquè esdevinguis pobre d'esperit i lliure per experimentar la fecunditat del Regne de Déu.

Déu vol que t'aprofitis de tots els béns del Regne, i espera que els gaudeixis amb despreniment i **llibertat de cor**. Ell precisament va dir: *"No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben"* (Mt 6, 19).

Per al pobre d'esperit, **les coses tenen significat, en la mesura que serveixen per fer la voluntat de Déu**. Quan Déu truca al cor de l'home, vol apartant-lo de les coses del món, i orientar-lo cap a l'únic recolzament: la voluntat de Déu. La naturalesa humana s'afecciona a passions, per això desprendre'ns i deixar-les anar, l'ego s'hi resisteix. La humilitat dissol la resistència.

Fecunditat 5: Una qualitat del gra de mostassa és la senzillesa i la humilitat de deixar-se morir i podrir-se fins a perdre del tot la identitat de gra de mostassa i deixar transformar en una nova identitat molt més gran (un arbre frondós on els ocells hi niden). Accepto deixar de ser el jo de sempre, i permeto ser transformat per l'Amor de Déu en un "gra" fecund? Quina resistència no em deixa ser transformat i ser fecund? Tinc intenció d'esdevenir un "gra de mostassa" fecund? Col·laboro amb la gràcia de Déu?

6. "Saber perdre" només és dolorós pel cor humà orgullós i egoista.

Cada vegada cal superar-se novament, per tal d'acceptar-ho. Quan seguint la Llum de Déu que proposa el camí del despreniment, vulguis renunciar a alguna cosa, en més d'una ocasió la raó i els sentiments s'hi resistiran amb pensaments i sentiments de tot tipus. Tanmateix, Déu desitja, que per tal de conquerir la perla del Regne de Déu, experimentem fins al fons, la pèrdua de l'afecció, fins l'últim enganxament. El pobre en l'esperit posa tota la seva confiança en Déu, i no en els béns d'aquest món. *"Feliços els pobres en l'esperit"* (Mt 5, 3), perquè en reconèixer la seva total dependència de Déu s'obren al seu amor omnipotent. Gaudeix dels béns que Déu et dona, ben desenganxat d'ells. És possible gaudir dels béns, amb el cor ben desafeccionat? Sí, és possible! La intenció, la voluntat i la devoció a la gràcia, ho fan possible.

Fecunditat 6: El gra de mostassa planteja la total confiança i la fe en Déu. Revisa-les a fons. Confio totalment en Déu, fins a desprendre'm de l'orgull i l'egoisme? Detecta un sentiment d'orgull que se't repeteix sovint. Tens la intenció de deixar-lo anar? Saps gestionar el dolor que suposa deixar anar orgull, vanitat, egoisme?

7. Agraïment

Sant Pau pregunta: *Què teniu que no hàgiu rebut? I, si ho heu rebut, per què us en glorieu, com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos?* (1 Co 4, 7). Agraïxo a Déu les capacitats, les qualitats, els talents i les gràcies que m'ha atorgat? Sigues el gra de mostassa que Déu vol que siguis per donar molt de fruit. Per ser-ho, fes la voluntat de Déu, no la teva. El gra de mostassa, perquè és humil, és agraït. La fecunditat la rep de l'essència de Déu Amor. El gra de mostassa no fa res per si mateix. Simplement obeeix la seva pròpia naturalesa de gra de mostassa.

Fecunditat 7:

Quina és la teva naturalesa? Ets fill de Déu, creat a imatge i semblança Seva. Gaudeixes de la fecunditat de fill de Déu? Deixa anar la falsa fecunditat de l'ego. Tens incorporat en el teu camí espiritual fer la voluntat de Déu i no la meva? Sigues el "gra de mostassa" que Déu vol que siguis.

2
MAPA DE LA CONSCIÈNCIA
COLUMNA SOBRE LA VISIÓ QUE TENS DE DÉU, POSITIVA O NEGATIVA
Hawkins

La Presència de Déu és un Poder Infinit sense parts, posicions, moviments; sense projeccions antropomòrfiques, sense problemes psicològics. La Divinitat no és capriciosa, no està enfadada ni alterada emocionalment, no té rampells d'emocionalitat; no és venjativa i no necessita psicoanàlisi ni teràpia. La Divinitat és un Camp Quàntic de Poder Infinit que, per necessitat careix de divisions. És com la gravetat, un camp indivisible dins del qual cada un de nosaltres s'alinea d'acord amb l'herència kàrmica, la qual, a un nivell, és la suma total de tot allò a què alguna vegada li hem dit sí, ho recordem o no. Sempre tenim llibertat d'elecció, per tant, prenem decisions a cada moment. Sabem que aquest món ofereix les màximes oportunitats per a l'evolució de la nostra consciència. És una dimensió on l'elecció és il·limitada, des de l'elecció més horrible i espantosa a la més beatífica. És curiós que havent evolucionat cap als nivells de consciència més elevats, sempre tenim la temptació d'escollir momentàniament des d'algun nivell baix, molt baix. Això és degut a què algun punt crític del nostre patró de conducta, encara no l'hem entregat completament a Déu. Vol dir que alguna afecció encara no ens deixa ser el "gra de mostassa" que Déu desitja per a nosaltres. El cas que s'explica més a munt, n'és un exemple. Tu mateix@s saps molt bé quin aspecte del teu patró de conducta et costa deixar anar i lliurar-lo completament a Déu. Hi tens una afecció. Tens intenció de deixar-la anar? La paràbola del gra de mostassa et convida a reconèixer quin punt del teu patró de conducta et costa deixar anar.

APROFITA LA PARÀBOLA DEL GRA DE MOSTASSA COM L'OPORTUNITAT DE REVISAR LA VISIÓ ANTROPOMÒRFICA QUE TENS DE DÉU. CANVIA-LA PER LA VISIÓ SANA DE DÉU I PER LA RELACIÓ SANTA AMB ELL. exercici

Un "**granet de mostassa**" molt important que hem de sembrar en la nostra ment i en el nostre cor és la confiança en Déu el nostre Pare que ens estima immensament. La confiança en Déu Pare, sol ser un "**granet de mostassa**" que té molta necessitat de créixer. Primer l'hem de sembrar, després l'hem de fer créixer fent continus actes de confiança i de fe en l'Amor del nostre Pare. La meditació de Chiara Lubich que tens en el següent enllaç, és molt pedagògica i adient. De per sí, és un "**granet de mostassa**" per meditar i deixar créixer a fi que et motivi a confiar i a abandonar totes les teves preocupacions en mans del Pare. Aprofita aquesta meditació com un regal que et fa Déu perquè esdevinguis el "gra de mostassa" que Ell desitja per la teva felicitat.

<https://youtu.be/PWUay694RE0?si=WQYWdRd08etOyimd>